

1

Riley

Nee, hè. Niet weer.

Ik kreeg meteen een rotgevoel toen ik zijn naam tussen mijn inkomende mail zag staan. Eigenlijk was het mijn eigen naam, maar dan omgekeerd: Kennedy Riley. Een eikel van jewelste. Hij werkte bij ons zusterbedrijf aan de andere kant van de stad. Om de zoveel tijd haalde iemand onze e-mailadressen door elkaar en ontvingen we elkaars berichtjes. Riley.Kennedy@starpublishing.com leek natuurlijk wel erg veel op Kennedy.Riley@starpublishing.com. Telkens wanneer ik een e-mail kreeg die duidelijk voor hem bestemd was, stuurde ik hem beleefd door. Zonder hem te lezen. Andersom was het minder fraai. De nieuwsgierige zak las mijn mailtjes niet alleen, maar ontleedde ze en voorzag ze ongevraagd van commentaar. Hopelijk was het bericht dat hij dit keer had ontvangen onschuldig.

Ik klikte.

Nee.

Nee! Nee! Nee!

Ik sloot mijn ogen en kon nog net een kreun onderdrukken. Moest hij van alle e-mails nu juist deze krijgen? Ik leunde achterover in mijn stoel en overwoog serieus me de komende tijd onder mijn bureau te

verstoppert. Hij had er vast wel iets over te zeuren dat ik naar *Ida weet raad* had geschreven. Dan Markel van de marketingafdeling had in zijn onderste lade een fles whisky liggen. Hij dacht dat niemand dat wist, maar het was algemeen bekend. Op dit moment had ik echt zin om die fles te pakken. Ik zuchtte en las het doorgestuurde bericht van Kennedy:

Riley, Riley, Riley.

Wat moet ik toch met jou?

Allereerst je moeder... wat een type. Waarom trek je je ook maar iets aan van wat zij zegt? Ze is duidelijk een materialistische, egocentrische narcist. Als je het mij vraagt zijn mensen die zo opscheppen in hun kerstbrieven meestal eenzaam.

Mijn bloed begon te koken. Ik had hem helemaal niets gevraagd. Wat een lef om over mijn moeder te beginnen. Hij kende haar helemaal niet. Natuurlijk had hij iets kunnen opmaken uit mijn e-mail – al hoorde die privé te zijn, in elk geval niet voor zijn ogen bestemd. En zoals dat met familie gaat: ik mocht over mijn moeder of broertje en zusjes klagen, maar verder niemand.

Ik klemde mijn kaken zo stevig op elkaar dat ik spanningshoofdpijn voelde opkomen. Maar in plaats van de mail te deleten, zoals ieder ander zou hebben gedaan, las ik verder.

Maar eerst naar de kern van het probleem: waarom heb jij als zevenentwintigjarige single al tien maanden geen date gehad? Vertel eens, Riley – daar moet toch een reden voor zijn? Ik heb navraag naar je gedaan. Je schijnt er best leuk uit te zien, wat deze situatie nog verbazingwekkender maakt. Persoonlijk vind ik dat je niet meer naar Ida moet schrijven, maar je problemen bij mij moet neerleggen. Ik kom altijd heel snel met een oplossing.

X

Kennedy

PS: Is Olivia nog single? ;)

Ik snapte niet eens hoe dit bericht bij hem terecht was gekomen. Wie typt er nou een compleet adres in als hij op een e-mail van iemand anders reageert? Je klikt toch gewoon op REPLY? Maar toen wist ik het weer... ik had *Ida weet raad* niet gemaild; ik had een formulier op de website ingevuld. Het was de eerste keer dat ik zoiets geks en impulsiefs had gedaan. Maar het was de dag na Thanksgiving geweest, het onofficiële begin van de vakantie, en ik had die avond wijn gedronken. Zoals elk jaar had mijn moeder die ochtend gebeld om me eraan te herinneren dat haar jaarlijkse open huis op kerstavond om klokslag zes uur begon. Ze had ook een rits burens en mensen van de kerk uitgenodigd met zoons die *zeer geschikte potentiële echtgenoten* waren. En dus... had ik het onofficiële begin van de tijd van het jaar waaraan ik de ergste hekel had gevierd met een fles wijn en mijn eenzame, dronken hart uitgestort bij een zestigjarige relatiedeskundige. Stom... ik weet het.

Ik zuchtte en leunde nog verder achterover in mijn stoel.

Ik was zo afgeleid door Kennedy's onbeleefde e-mail dat ik bijna vergat dat hij een reactie van de deskundige had doorgestuurd. Ik ging rechtop zitten, scrolde naar beneden en begon van onder af aan te lezen. Allereerst zag ik een kopie van het formulier dat ik op de website van *Ida weet raad* had ingevuld. Omdat ik iets te veel wijn op had gehad, zou ik daar beginnen om weer in beeld te krijgen wat ik precies had gezegd. Zo erg kon het toch niet zijn geweest?

Beste Ida,

Mijn moeder stuurt elk jaar zo'n langdradige kerstbrief. Hij is doorgaans twee tot drie pagina's lang en gaat voornamelijk over mijn broer, mijn twee zusjes en mij. Dat is niet helemaal waar – hij gaat voornamelijk over mijn broer en mijn zusjes. Want ik ben niet als arts vrijwillig naar Oeganda gevlogen om hazenlippen te corrigeren, zoals mijn broer Kyle vorig jaar. En ik heb ook geen superschattige eeneiige tweeling op de wereld gezet – zonder pijnstillers, natuurlijk – zoals mijn zusje Abby, die in het beroemde filharmonisch orkest van New York speelt. En ik ben ook niet derde geworden tijdens de regionale turnkampioenschappen van New York, zoals mijn jongste zusje Olivia – niet helemaal verrassend, want een paar maanden geleden verzwikte ik mijn enkel toen ik op hoge hakken liep.

Ik denk dat mijn punt wel duidelijk is: mijn leven is lang zo bijzonder niet als dat van mijn zusjes en broer. Het is zelfs zo dat ik met mijn zeventwintig jaar al tien maanden niet heb gedatet. Sister Mary Alice, mijn kruising malthezer-poedel, heeft in de hondenspeeltuin meer sjans dan ik. Vorig jaar was dit mijn hele aandeel in mijn moeders jaarlijkse, drie kantjes tellende opscheppbrief:

Riley is nog steeds juniorredacteur bij een van 's lands grootste uitgeverijen. Ze heeft twee boeken geredigeerd die de bestsellerlijst van de New York Times hebben gehaald. We verwachten dat ze snel promotie krijgt.

Ida, mijn vraag aan jou is... hoe krijg ik mijn moeder zonder dat ik haar kwets zover dat ze mij niet in haar brief noemt?

Groetjes, verveelde zeur in New York,
Riley Kennedy

Boven mijn zielige brief stond Ida's reactie.

Beste verveelde zeur,

Volgens mij is jouw moeders kerstbrief het probleem niet – hoewel ik hem zelf ook wel smakeloos vind. Maar als je iets dieper graaft, zul je ontdekken dat de bron van jouw probleem je eigen leven is – en het feit dat je geen leven hébt. Moeilijke dingen moeten soms gezegd worden, en onze vrienden en familie zijn daar te beleefd voor. Dat is dus mijn taak, en als je eerlijk tegen jezelf bent, is dat misschien wel de échte reden dat je me schreef... Hier volgt mijn advies:

Ga op pad en leef! Geef je moeder iets om over te schrijven. Het leven is te kort om zo saai te zijn.

Met hartelijke groet,

Soraya Morgan

Assistent-relatiedeskundige – *Ida weet raad*

Serius? Dát is mijn advies? En ook nog van een of andere assistente?

****

Witheet van woede kostte het me de hele ochtend en drie donuts om zodanig tot rust te komen dat ik beide berichten kon beantwoorden.

Allereerst mijn reactie op die idioot van een Kennedy. Hij was het irritantst.

Ik klikte op `REPLY` en begon te typen. Mijn vingers ramden op het toetsenbord.

Kennedy, Kennedy, Kennedy.

(Trouwens knap irritant als je dat met mijn naam doet.) Ik heb niet om jouw mening over mijn privé zaken gevraagd, laat staan dat ik erop zit te wachten.

Allereerst antwoord op je vraag: 'Riley, Riley, Riley, wat moet ik toch met jou?' Kun je niet gewoon doen alsof ik niet besta? Gewoon helemaal niets doen? Mijn e-mails gaan jou niets aan. Je hoeft mijn berichten verdomme alleen maar door te sturen. Klik op 'doorsturen' en bemoei je met je eigen zaken! Probeer het eens.

Maar om je vraag te beantwoorden: er is een reden waarom ik als zevenentwintigjarige nog single ben. Ik heb gewoon goede smaak.

En waar haal jij het lef vandaan mijn moeder een narcist te noemen? Je kent haar niet eens. Dat is iemand die overdreven in zichzelf geïnteresseerd is of zichzelf erg bewondert. Jij hebt een hoge pet op van jezelf en je meningen. Als hier iemand een narcist is, ben jij het.

Een paar adviezen van mij voor jou:

Doe geen 'navraag' naar hoe ik eruitzie.

Lees mijn berichten niet meer als je ze toevallig ontvangt.

En hou je mening voor je als ik er niet om vraag.

PS: Al was je de laatste man op aarde, dan nog zou ik mijn zusje Olivia of zelfs Sister Mary Alice niet bij jou in de buurt laten.

Riley Kennedy

Ik klikte op VERZENDEN en leunde achterover in mijn stoel. Nadat ik diep adem had gehaald om mezelf te herpakken, opende ik een nieuw e-mailvenster. Ik was goed op dreef. Dat was één, nu de volgende.

Beste Soraya,

Wie ben jij eigenlijk? Ik schreef aan Ida, niet aan een of andere assistent. Op jouw mening zit ik dus helemaal niet te wachten. En iemand saai noemen kan echt niet. Ja, ik noemde mezelf in mijn brief 'verveelde zeur', maar dat was zelfspot. Uit jouw mond is het een belediging. Tegen iemand 'Leef!' zeggen is een belediging. Jij hoort adviezen te geven. Maar in plaats daarvan beledig je me alleen maar zonder met een oplossing voor het probleem te komen. En dan ben je ook nog eens incompetent. Je hebt de namen in mijn e-mailadres omgewisseld en je reactie naar mijn collega Kennedy Riley gestuurd, die toevallig superirritant is. Ik ben Riley Kennedy, niet Kennedy Riley. Je hebt de vertrouwelijkheid geschonden. Ik weet zeker dat Ida daar niet blij mee zal zijn.

Door jouw fout lijkt mijn collega – net als jij – te denken dat hij het recht heeft zonder enige expertise met advies te strooien. Als ik al lukraak advies wilde, had ik het wel aan iemand op straat gevraagd – of misschien aan mijn hond.

Je wordt bedankt.

Riley Kennedy

Ik klikte op VERZENDEN en klapte mijn laptop dicht. Zo, dat voelde goed.

****

Later die middag kwam ik in de kantine mijn collega en vriendin Liliana Lipman tegen en ik vertelde haar wat er was gebeurd. Ook zij wist niet waar die Kennedy het lef vandaan haalde.

Terwijl ze haar thee liet trekken zei ze: 'Nou, het kerstfeest wordt dit jaar heel interessant.'

Ik fronste. 'Hoe dat zo?'

'Weet je dat niet?'

'Wat niet?' Ik nam een hap van mijn sandwich.

Ze leunde naar me toe en fluisterde: 'De twee kantoren in Manhattan vieren het kerstfeest gezamenlijk.'

Vanwege ruimtegebrek waren de afdelingen fictie en non-fictie op twee verschillende locaties gehuisvest.

Toen het tot me doordrong, stopte ik met kauwen. 'Eh... dat is slecht nieuws.'

'Ga je Kennedy Riley eindelijk in levenden lijve zien.'

De moed zonk me in de schoenen. 'Shit. Daar heb ik helemaal geen zin in.'

'Als hij besluit te gaan, heb je geen keuze.'

'Misschien ga ik dan wel niet. Probleem opgelost.'

'Denk je dat Ames daar genoeg mee neemt? Het is eigenlijk verplicht, Riley.'

Mijn baas, Edward Ames, vond het belangrijk dat zijn medewerkers aan alle bedrijfsactiviteiten deelnamen. Kwam je niet opdagen, dan belde hij je vanaf het feest en zette je op de speaker, zodat je wel móést komen. Nieuwe werknemers probeerden altijd onder dit soort gelegenheden uit te komen, de oudgedienden wisten beter.

Liliana zuchtte. 'Misschien kun je hem op een of andere manier ontlopen. Weet hij hoe je eruitziet?'

'Hij schijnt navraag te hebben gedaan, naar informatie over mij te hebben gevist. Er is vast wel iemand die me aanwijst.'

‘Heb je weleens een foto van hem gezien?’

‘Nee. Ik heb hem nooit opgezocht. Het boeit me gewoon niet.’

‘Weet je dat zeker?’ Liliana grijnsde. ‘Het verbaast me, gezien al jullie verhitte discussies.’ Ze gniffelde. ‘Kom op, je bent toch wel een béétje nieuwsgierig?’

‘Niet echt. Ik heb eigenlijk altijd aangenomen dat hij net zo lelijk is als zijn persoonlijkheid.’

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn. ‘We zullen zien.’

‘Wat doe je?’

‘Hem opzoeken op Facebook.’ Ze scrolde naar beneden en mompelde zijn naam. ‘Kennedy Riley... Kennedy Riley. Daar zijn er meer van.’ Ze wipte op haar stoel. ‘Aha! Bingo. Woont in Soho. Werkt bij Star Publishing. O, en hij is single. Dit is hem!’ Haar ogen werden groot terwijl ze naar zijn profielfoto keek. ‘O. O mijn god.’

Nu was ik toch nieuwsgierig.

‘Wat?’ vroeg ik en ik zag dat ze nu breed glimlachte.

Haar mond viel open, maar ze zei niets.

Toen begon ze te lachen.

Ik werd ongeduldig. ‘Laat zien,’ zei ik en ik stak mijn hand uit.

‘Misschien moet je voortaan toch een beetje aardiger tegen hem zijn,’ zei ze voordat ze het scherm naar me toe draaide.

Ik keek naar de foto.

Bijna doorzichtige lichtblauwe ogen. Een mooi gevormd gezicht en een bronskleurige huid. Brede schouders. Zelfverzekerde glimlach die iets weggaf van de zelfvoldane arrogantie die ik hem had toegedicht.

Ik zoomde in.

Kennedy effing Riley.

Kennedy effing Riley... was superknap.

‘Dat meen je niet.’

2

Riley

Als kind was ik dol op Kerstmis. Ik vond alles eraan leuk: de boom versieren, kerstliedjes zingen in de buurt, naar de Kerstman in het winkelcentrum. Maar de afgelopen jaren was ik deze tijd van het jaar steeds vervelender gaan vinden. Zelfs van de muziek kreeg ik de zenuwen.

Maar voor Liliana gold dat duidelijk niet. Ik was vóór het feest van vanavond naar haar huis gegaan, aangezien zij in de kerstvakantie mijn hond verzorgde. Liliana had een berg cadeautjes en een riem met kerstklokjes voor Sister Mary Alice klaarliggen toen ik binnenliep. Ze was helemaal in de kerststemming, en bij haar vergeleken voelde ik me vanavond een beetje een zuurpruim.

In de lobby van het hotel waar ons feest werd gehouden gaf ze haar jas af bij de garderobe en begon mee te huppen en te zingen met *All I Want for Christmas is You* van Mariah Carey, dat door de speakers klonk.

‘Wat doen we eerst?’ vroeg ze. ‘Iets te drinken halen of Mr Sexy zoeken?’

Ik nam mijn bonnetje van de dame van de garderobe aan en schudde mijn hoofd. ‘Ik moet echt eerst een drankje hebben voordat ik Mr Sexy zie... Mr Bemoeial, bedoel ik.’

‘Weet je zeker dat hij vanavond komt?’

‘Geen idee. Ik heb niets meer van hem gehoord.’ En van die tactloze assistente van *Ida weet raad* trouwens ook niet.